

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **CRYTEX, s. r. o.**, se sídlem Praha 5, Plzeňská 1270/97, zastoupené Mgr. Barbarou Martinů, advokátkou se sídlem Praha 1, Štěpánská 643/39, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 619/28, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2023, č. j. 8 Af 8/2022 - 91,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2023, č. j. 8 Af 8/2022 - 91, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně dne 2. 8. 2021 požádala o vyplacení nezákonně zadržovaných přeplatků na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2004, 2. až 4. čtvrtletí 2005, a za většinu zdaňovacích období v letech 2006 až 2008, v celkové výši 8 715 715 Kč s tím, že od této částky navrhla odečíst aktuální nedoplatek ke dni úhrady, který byl vyměřen správcem daně jako penále z doměřené daně z příjmu právnických osob (dále jen „DPPO“) za zdaňovací období 1. 1. 2016 až 31. 12. 2016 a ke dni 16. 6. 2021 činil 7 618 Kč.

[2] Žalovaný ve vyrozumění ze dne 6. 10. 2021, č. j. 7834811/21/2005-52525-209128, uvedl, že „požadavku na vrácení přeplatku na dani Daň z příjmu právnických osob ve výši

8 715 715.00 Kč se nevyhovuje.“ Proti tomuto vyrozumění žalobkyně uplatnila námitku, které žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 2. 2022, č. j. 894622/22/2000-11451-106358 (dále též „rozhodnutí žalovaného“), částečně vyhověl v tom směru, že text vyrozumění v části „Požadavku na vrácení přeplatku na dani Daň z příjmu právnických osob“ nahradil textem „Požadavku na vrácení přeplatku na dani Daň z přidané hodnoty“.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou, kterou Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem zamítl. Námitku nesrozumitelnosti a *zmatečnosti* prvostupňového rozhodnutí neshledal důvodnou, neboť dle jeho názoru je zřejmé, že žalovaný hovořil o DPH, a nadto prvostupňové rozhodnutí ve zjevném *přepisu* (omylu) změnil. V žalobou napadeném rozhodnutí rovněž srozumitelně vysvětlil, proč překvalifikoval žádost o vyplacení nadměrných odpočtů na žádost o vrácení přeplatku.

[4] Dle městského soudu je žaloba postavená na přesvědčení žalobkyně, že s ohledem na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č. j. 2 Afs 42/2012 - 30, dle kterého v předmětné věci nedošlo k doručení platebních výměrů na DPH žalobkyni za zdaňovací období prosinec 2006 až květen 2007 a srpen, říjen a prosinec 2007, byly i další platební výměry doručované v té době neplatně doručené a tudíž nezákonné. K tomu městský soud uvedl, že s ohledem na závěry vyslovené v rozsudku č. j. 2 Afs 42/2012 - 30 má žalobkyně zřejmě pravdu, a i ostatní platební výměry jí doručované byly pravděpodobně *doručeny neplatně*. Tato skutečnost nicméně bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost těchto platebních výměrů, a to s ohledem na presumpci zákonnosti pravomocných rozhodnutí. Každé rozhodnutí, které nebylo napadené opravným prostředkem, je považováno za zákonné, a tedy i závazné pro účastníka i správní orgány dle § 73 odst. 2 správního řádu, až do doby, kdy je zrušeno. Pokud tedy nebyly předmětné platební výměry napadeny opravným prostředkem a následně případně správní žalobou, nelze je bez dalšího považovat za nezákonné, a to ani za předpokladu, že by na ně bylo možné vztáhnout závěry vyjádřené v rozsudku č. j. 2 Afs 42/2012 - 30. Žalobkyně přitom ani netvrdila, že by platební výměry vztahující se k obdobím, za které požaduje vrácení přeplatků, napadla opravným prostředkem. Rovněž § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, je obrazem zásady presumpce správnosti a zákonnosti pravomocného rozhodnutí správního orgánu.

[5] Městský soud dále zdůraznil, že rozsudkem č. j. 2 Afs 42/2012 - 30, byly zrušeny pouze platební výměry týkající se (i) úroků z prodlení s úhradou DPH za období prosinec 2006 až květen 2007, srpen, říjen a prosinec 2007, a (ii) úroku z prodlení s úhradou DPPO za zdaňovací období 2006. Pouze tyto daňové povinnosti byly tedy nadále předmětem řízení u správního orgánu a žalovaný měl povinnost pokračovat v řízení pouze ohledně daňových období a povinností, které byly předmětem tohoto sporu, nikoli ohledně všech platebních výměrů vydaných ve věci žalobkyně. Finančním orgánům nevznikla na základě rozsudku č. j. 2 Afs 42/2012 - 30, povinnost zahájit řízení ohledně jiných daňových povinností za jiná období. Nedostatek účinného doručení by mohl být důvodem pro zrušení předmětných platebních výměrů a vrácení věci správci daně k dalšímu řízení, automaticky to však ještě neznamená, že jsou tyto platební výměry věcně nesprávné.

pokračování

[6] Městský soud dále uvedl, že závěr žalobkyně, dle kterého správce daně rozhodnutím č. j.: 5543447/19/2005-53524-104913 (doručeným žalobkyni dne 4. 7. 2021), platební výměry zrušil a potvrdil, že na stavu osobního daňového účtu žalobkyně zůstal pouze nedoplatek ve výši 7 618 Kč, není správný (šlo o potvrzení o stavu osobního daňového účtu vystavené dle § 151 odst. 1 daňového řádu – pozn. NSS). Z potvrzení o stavu osobního daňového účtu ze dne 21. 6. 2021, č. j. 5543447/21/2005-52525-209128 (kterého se dovolávala žalobkyně), pouze vyplývá, že na osobním daňovém účtu žalobkyně k DPH je nulový zůstatek oproti sdělení č. j. 184539/19/2005-53524-104913, které vykazovalo daňový nedoplatek na DPH ve výši cca 22 milionů Kč. Důvod této změny je patrný z úředního záznamu o uplynutí prekluzivní lhůty pro placení daně ze dne 27. 7. 2020, ze kterého vyplývá, že nedoplatek ve výši 19 662 066,21 Kč (za období od 12. 1. 2007 do 29. 11. 2013) byl odepsán z důvodu prekluze ke dni 18. 7. 2020. Potvrzení ze dne 21. 6. 2021 proto rozhodně nemůže dokládat, že platební výměry byly zrušeny nebo jsou správcem daně považovány za nezákonné, jelikož k jejich zrušení nedošlo. Městský soud vzhledem ke všemu výše uvedenému uzavřel, že základní argumentace, od které se odvíjí další žalobní námitky, je nesprávná.

[7] Důvodnými neshledal městský soud ani námitky, dle kterých (i) žalobkyni sice byl správně uznán nadměrný odpočet za 4. čtvrtletí 2004, avšak byl nezákonně použit na úhradu nedoplateků na DPH, přestože žalobkyně žádné nedoplatky neměla, a (ii) žalobkyně řádně podala přiznání k DPH za zdaňovací období únor 2008. Skutečnost, zda bylo daňové přiznání za posledně uvedené období doručeno nebo nikoliv, nemůže dle názoru městského soudu na závěrech žalobou napadeného rozhodnutí ničeho změnit, jelikož za předmětné zdaňovací období byl vydán platební výměr, který nebyl napaden oprávněným prostředkem, takže na základě žalobkyní uváděných skutečností nelze dovodit vznik přeplatku. To samé platí o přiznání nadměrného odpočtu za 4. čtvrtletí 2004, které bylo započteno na další daňové povinnosti. Vzhledem k závěru městského soudu, že platební výměry na základě žalobkyní tvrzených skutečností nejsou nezákonné, a daňový dluh z tohoto důvodu žalobkyni nezanikl, nelze souhlasit s její argumentací, že nadměrný odpočet nebylo možné na tyto dluhy započíst a bylo jej nutné žalobkyni vrátit. Městský soud konečně uvedl, že předmětem tohoto soudního řízení nejsou platební výměry, ale pouze rozhodnutí žalovaného o námitkách a jemu předcházející vyrozumění. Proto považoval námitky směřující do platebních výměrů za nedůvodné a žalobkyní navržené důkazy neprováděl. Pro úplnost dodal, že nárok správce daně na vybrání a vymáhání nedoplatku byl prekludován; to však neznamená, že předmětné platební výměry byly zrušeny.

[8] Proti tomuto rozsudku žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podává kasační stížnosti, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelka namítá, že městský soud nerespektoval závěry vyslovené v rozsudku č. j. 2 Afs 42/2012 - 30. Nejvyšší správní soud sám zrušil příslušné platební výměry a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ten však jeho rozhodnutí ignoroval a další řízení nevedl. Nařízené daňové řízení by se totiž logicky týkalo všech na sebe navazujících přiznání k DPH za celé uvedené období. Nejvyšší správní soud uvedeným rozsudkem rozhodl,

že DPH i DPPO nebyly stanoveny pravomocně a věc vrátil správci daně k dalšímu řízení, tj. k novému daňovému řízení ve věci podaných daňových přiznání. Správce daně měl provést vytýkáací řízení v těch případech, kdy nebylo uskutečněno, a vydat nové platební výměry. Protože tak dosud neučinil, daňové řízení, které začalo podáním příslušných přiznání k DPH, dosud neskončilo a nárok stěžovatelky na vrácení nadměrných odpočtů není promlčen. Stěžovatelka dále namítla, že správce daně vydal *nepřezkoumatelné platební výměry podle pomůcek*, přestože měl k dispozici veškeré potřebné dokumenty. Správce daně nepřihlédl k vývozu zboží, jehož pořízení neuznal, což odporuje elementární logice. Z předložených listin je zřejmé, že vyvezené zboží bylo zakoupeno v tuzemsku, bylo řádně zapláceno dodavatelům včetně DPH, které stěžovatelce dosud nebylo vráceno. Správce daně tedy nezohlednil prokázané vývozy zboží, když stěžovatelce neuznal náklady na pořízení zboží v tuzemsku. Už jen proto mělo být provedeno daňové řízení, měl-li finanční úřad k dispozici veškeré daňové podklady. Městský soud se také nezabýval nesrozumitelností a rozporuplností některých tvrzení žalovaného, který například uvádí, že stěžovatelka nereagovala na výzvy správce daně, ale zároveň tvrdí, že stěžovatelka opakovaně uplatňovala nárok na vrácení příslušných nadměrných odpočtů za uvedená období.

[10] V dalším okruhu námitek stěžovatelka namítla nedostatečné objasnění skutkového stavu ohledně daňové kontroly za 4. čtvrtletí 2004 a 1. čtvrtletí 2005, kdy jí byly přiznány nadměrné odpočty. Nadměrný odpočet za 4. čtvrtletí 2004 jí však nebyl vyplacen, neboť byl údajně započten vůči „*pohledávce daňového subjektu*“. Správce daně se však nezabýval tím, že tato pohledávka neexistuje. Pokud by tomu tak bylo, správce daně by nemohl vyplatit ani další z těchto nadměrných odpočtů. Městský soud se nezabýval důkazy o tom, že stěžovatelka řádně doručila daňové přiznání za období únor 2008; pokud žalovaný uvedl, že nemá žádný záznam o jeho doručení, je to v rozporu s předloženými důkazy. Stěžovatelka konečně namítla, že městský soud dospěl k rozporuplným tvrzením, že „*žalovaný měl povinnost pokračovat pouze v řízení ohledně daňových období, které byly předmětem daného sporu*“, ale sám uvedl, že „*NSS tyto výměry, které byly předmětem daného sporu, zrušil*“. Městský soud dal přitom stěžovatelce za pravdu, že s ohledem na závěry plynoucí z rozsudku č. j. 2 Afs 42/2012 - 30, byly i ostatní platební výměry neplatně doručeny, a proto Nejvyšší správní soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Nesmyslně však konstatoval, že pouze zrušené výměry Nejvyšším správním soudem měly být předmětem dalšího řízení. Dle stěžovatelky není zřejmé, jak má u žalovaného pokračovat řízení o zrušených platebních výměrech, které již neexistují. Další řízení se tudíž týká daňových povinností a daňových řízení, které nepochybně souvisí s předmětnými zrušenými platebními výměry. Městský soud sice uvedl, že nedostatek účinného doručení by mohl být důvodem pro zrušení předmětných platebních výměrů a vrácení věci k dalšímu řízení, avšak v tomto smyslu nerozhodl. Podle soudu to neznamená, že byly výměry i věcně nesprávné; to je ovšem možné zjistit pouze jejich přezkoumáním v daňovém řízení, kterého se stěžovatelka domáhá a které jí městský soud (ani správce daně) neumožnil. Nároky stěžovatelky na vrácení příslušných nadměrných odpočtů nejsou promlčeny. Nejvyšší správní soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, správce daně tudíž nemohl rozhodnout sám, aniž by stěžovatelku k daňovému řízení přizval; měl činit úkony tak, aby „*nemusel využít prekluze*“. I když městský soud dospěl k názoru, že platební výměry jsou stále platné, nezabýval se „*otázkou platnosti žádostí stěžovatelky*“ o nadměrné odpočty, které stěžovatelka řádně předložila správci daně; šetření ohledně podaných přiznání k DPH tak nebylo dosud

pokračování

ukončeno a nárok stěžovatelky z podaných daňových přiznání tedy trvá. Tím vznikla situace, kdy výměry vydané správcem daně jsou podle soudu stále platné, avšak nebyly zrušeny ani žádosti stěžovatelky o nadměrné odpočty k DPH, které stěžovatelka řádně předložila správci daně; šetření ohledně podaných přiznání k DPH nebylo tedy dosud ukončeno.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na svá podání v rámci řízení před městským soudem. Se závěry uvedenými v napadeném rozsudku se zcela ztotožnil.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že kasační stížnost je opravný prostředek směřující proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud je přitom (vedle vad, ke kterým musí přihlížet *ex officio*) povolán pouze k přezkumu zákonnosti napadeného rozsudku či řízení předcházející jeho vydání v rozsahu vymezeném stěžovatelem, neboť řízení o kasační stížnosti je ovládáno přísnou dispoziční zásadou. Kasační soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele, neboť takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by roli advokáta jednoho z účastníků (viz například rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; rozsudky tohoto soudu jsou dostupné z: www.nssoud.cz) Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti tedy předurčují obsah, rozsah a míru podrobnosti následného soudního rozhodnutí.

[15] Optikou uvedeného nahlížel Nejvyšší správní soud na uplatněné kasační námítky, které považuje z převážné většiny za pouze stěží srozumitelné, případně založené na kompletní dezinterpretaci skutkového stavu či výsledků předchozích řízení se stěžovatelkou v obdobných věcech. Kasační stížnost se z těchto důvodů pohybuje na samé hranici projednatelnosti.

[16] Pokud jde o kasační námítky, dle kterých správce daně a) vydal *nepřezkoumatelné platební výměry podle pomůcek*, a b) nepřihlédl k vývozu zboží, jehož pořízení neuznal, ty nelze projednat, neboť nesměřují proti rozhodovacím důvodům městského soudu, a jsou tak podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelné, protože se opírají o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Z téhož důvodu se kasační soud nezabýval ani tvrzením stěžovatelky, dle kterého její nárok na vyplacení přeplatku nebyl promlčen; ani tuto otázku totiž městský soud nijak neřešil.

[17] Námítka, dle které se městský soud nezabýval nesrozumitelností a rozporuplností *některých tvrzení žalovaného*, není důvodná, neboť stěžovatelka v žalobě takový rozpor v tvrzení žalovaného nenamítala. Městský soud se zabýval vznesenými námitkami ohledně stěžovatelkou tvrzené „*zmatečnosti*“ prvostupňového rozhodnutí žalovaného, přičemž je

neshledal důvodné (viz odst. 29 odůvodnění napadeného rozsudku). S ohledem na dispozitivní zásadu, kterou je soudní řízení správní ovládáno, nebylo jeho povinností výslovně zdůvodňovat, z jakých důvodů shledává žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelným, jestliže stěžovatelka další domnělé důvody nepřezkoumatelnosti nenamítala. Ani poznámka stěžovatelky, dle které se městský soud nezabýval důkazy o tom, že stěžovatelka řádně doručila daňové přiznání za období únor 2008, není relevantní, neboť městský soud v odst. 37 a 40 odůvodnění napadeného rozsudku přesvědčivě vysvětlil, proč navržené důkazy neprováděl, proti čemuž stěžovatelka ničeho nenamítala.

[18] Ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatelka zažádala o vrácení přeplatků na DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2004, 2. až 4. čtvrtletí 2005, a za většinu zdaňovacích období v letech 2006 až 2008, což odůvodnila (byť až v námitce proti prvostupňovému rozhodnutí) zejména tím, že v daňových přiznáních k DPH za tato období vykázala nadměrné odpočty, avšak platební výměry, kterými jí byla za tytéž období vyměřena daňová povinnost, jí nebyly řádně doručeny, a nejsou tedy právně závazné; „směrodatná“ jsou proto daňová tvrzení uvedená stěžovatelkou v příslušných daňových přiznáních. Žalovaný v napadeném rozhodnutí těmto námitkám nevyhověl, neboť dle jeho názoru závěry rozsudku č. j. 2 Afs 42/2012 - 30 (viz odst. [4] výše) nelze přenášet na jiná daňová řízení a jiná zdaňovací období. Proti předmětným platebním výměrům, které žalovaný stěžovatelce doručil, se stěžovatelka nikdy ani neodvolala, proto jsou pravomocné; daň byla vyměřena a požadavek na vrácení přeplatku je tedy dle názoru žalovaného neoprávněný. Obdobnou argumentaci následně zaujal rovněž městský soud. Předmětné platební výměry (ani doklady o jejich doručení) nicméně součástí předloženého spisového materiálu nejsou.

[19] Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 2 Afs 42/2012 - 30 zrušil mj. celkem deset platebních výměrů Finančního úřadu v Říčanech ze dne 12. 12. 2008, kterými byly stěžovatelce vyměřeny úroky z prodlení v souvislosti s úhradou DPH za zdaňovací období prosinec 2006 až květen 2007 a srpen, říjen a prosinec 2007, a úrok z prodlení v souvislosti s úhradou DPPO za zdaňovací období roku 2006. Dospěl totiž k závěru, že doručení platebních výměrů na obě tyto daně za uvedená období (postupem předpokládaným dle § 17 odst. 5 tehdy účinného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), nebylo účinné, neboť stěžovatelka měla zmocněnce, kterému nebylo doručováno. Z tohoto důvodu stěžovatelka nemohla být v prodlení s placením těchto daní. Platební výměry na úroky z prodlení proto neměly být vydány.

[20] Stěžovatelka tedy v nyní posuzované věci žádala o vrácení přeplatku na DPH za období, ve kterých vykázala nadměrné odpočty, přičemž zpochybnila doručení platebních výměrů, kterými jí byla vyměřena DPH v odlišné výši. Z jejich vyjádření i žaloby lze seznat (byť kasační soud opakuje, že se její podání pohybují na hranici srozumitelnosti a jsou protkaná zcela nesouvislými požadavky a dezinterpretacemi předchozích daňových i soudních řízení) námitku, že nebyly-li jí doručeny platební výměry, DPH a DPPO jí na jejich základě nikdy nebyly pravomocně vyměřeny, a tedy platí to, co uvedla v daňových přiznáních. Nejvyšší správní soud konstatuje, aniž by měl znalost všech konkrétních skutkových okolností daňového případu stěžovatelky, že tento její názor (prokázala-li by se důvodnost jejího skutkového tvrzení) má oporu v ustálené judikatuře

pokračování

vrcholných soudů (k tomu viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 3244/09, odst. [17] až [26], či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 96/2012 - 38, odst. [19] až [24], ze kterých se stručně řečeno podává, že pokud vytykáací řízení neskončilo vydáním platebního výměru, a nebyla tak vyměřena daň odchylná od daně uvedené v daňovém přiznání, je třeba postupovat dle (tehdy účinného) § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků (který by se aplikoval i na nyní posuzované platební výměry) a vyměřit daň ve výši, ve které byla tvrzena v daňovém přiznání.

[21] Dle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatelka odkazem na závěry rozsudku č. j. 2 Afs 42/2012 - 30, úspěšně zpochybnila doručení platebních výměrů, na jejichž základě měla být stěžovatelce stanovena daň (existence takto stanovené daňové povinnosti byla důvodem pro nepřiznání stěžovatelkou nárokovaného přeplatku na dani). Bylo tedy na žalovaném, aby rozptýlil důvodné pochybnosti týkající se jejich doručení (neshledal-li by jiný důvod, proč žádosti nevyhovět); z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ani z obsahu předloženého daňového spisu se však nepodává, že by se o to žalovaný byl i jen pokusil. Součástí tohoto spisu totiž nejsou předmětné platební výměry či doklady o jejich doručení, ani jiné v tomto ohledu relevantní listiny. Pouhé nepodložené, apodiktické konstatování žalovaného, že platební výměry byly doručeny, není dostačující. Městský soud v napadeném rozsudku ostatně stěžovatelce přitakal v tom, že jí předmětné platební výměry pravděpodobně skutečně nebyly řádně doručeny, přesto však dospěl ke zcela nepochopitelnému závěru, že tyto jsou zákonné a *pravomocné* s ohledem na zásadu presumpce zákonnosti správních rozhodnutí.

[22] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť z něj není zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl městský soud k závěru o zákonnosti a pravomocnosti předmětných platebních výměrů; nadto současně připustil, že tyto byly stěžovatelce *zřejmě neplatně doručeny*, což by ovšem nabytí jejich právní moci již *prima vista* vylučovalo. Kasační soud považuje za notorietu, že aby mohlo rozhodnutí (platební výměr) vyvolávat vůči jeho adresátu právní účinky, musí být v právní moci (není-li předběžně vykonatelné). Právní moci typicky nabývá marným uplynutím lhůty k podání opravných prostředků, přičemž tato lhůta zpravidla počíná plynout po oznámení (doručení) rozhodnutí (srov. § 32 odst. 2 a § 48 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků). Rovněž podle zásady presumpce správnosti správních rozhodnutí se toliko „*pravomocný správní akt považuje za zákonný a správný, dokud není autoritativně zrušen, a účinky případného zrušení se uplatní výhradně ex nunc*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 8 Ads 17/2014 - 33, č. j. 3081/2013 Sb. NSS; zvýraznění doplněno). Otázka právní moci předmětných platebních výměrů přitom může být pro řádné posouzení stěžejních žalobních námitek zásadní, a to s ohledem na shora odkazované rozsudky Ústavního a Nejvyššího správního soudu.

[23] Pro úplnost lze dodat, že rozsudkem č. j. 2 Afs 42/2012 - 30, byly zrušeny toliko platební výměry týkající se úroků z prodlení s úhradou DPH a DPPO, nikoli platební výměry na DPH a DPPO; k těm se Nejvyšší správní soud závazně nevyjadřoval, což ostatně městský soud správně konstatoval v odst. 33 odůvodnění napadeného rozsudku. Není tedy pravda, že by městský soud nerespektoval závěry vyslovené v tomto rozsudku, nebo že by v tomto ohledu dospěl k rozporuplným tvrzením.

[24] Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek městského soudu z hlediska zákona neobstojí, Nejvyšší správní soud jej podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[25] Městský soud se bude v dalším řízení zabývat tím, zda byly platební výměry stěžovatelce řádně doručeny, případně zda bylo jejich případné nesprávné doručení materiálně zhojeno (k tomu viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2010, č. j. 9 Afs 24/2010-176, nebo ze dne 29. 8. 2024, č. j. 1 Afs 206/2023 - 90). Dospěje-li k závěru, že platební výměry ani s přehlédnutím k případnému materiálnímu korektivu doručeny nebyly, zhodnotí tuto skutečnost v kontextu relevantních žalobních námitek (za předpokladu, že věc nevrátí žalovanému z některého z důvodů uvedených v § 76 odst. 1 s. ř. s.). Tento právní názor je pro městský soud závazný (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[26] Jelikož byl napadený rozsudek zrušen, rozhodne městský soud v dalším řízení rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. prosince 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu